

VITALITAT

Revista Olotina Literaria, científica y administrativa

SETMANARI DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA COMARCA QUE NO ESTÀ ADHERIT NI AFILIAT A CAP PARTIT POLITIC

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Imprempta de Pere Aubert. Sant Bernat, n.º 2

Els pagos son a la bestreta.

Dels treballs publicats ne responen sos autors.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Any, 5 ptes.—Nombre solt, 10 céntims.

DE LES OBRES QUE'S REBIN SE'N DONARÀ COMPTE Y DE LES QUE SE'N ENS ENVIIN DOS EXEMPLARS SE'N FARÀ LA CRÍTICA

La mandra

Res que s'assembla tant a la mort com la quietut del dormir, res que fassi venir tanta son com la inacció, cap perill tan gran en si pera l'actuació profitosa com el no fer res; ab una paraula, la mandra es el pitjor mal per la col·lectivitat y per l'individu, perquè porta l'afebliment del cos y la pèrdua de la voluntat y fins l'anorreament total.

Y n'hi ha tanta de *mandra* entre nosaltres, hi ha tanta tendència a la *son* en els olotins, que correm greu perill d'arribar a no haverhi remei.

Per aixó solsament, encara que no tinguessim altre cosa a empendrer, fora necessaria una publicació per despertar als que dormen encara que fos a crits y si no n'hi hagués prou a pessics y tot.

Que es dura y enutjosa la feina pels que la tenen de fer? Tant se val; quant se vol, molt se pot y res que valgui hi ha que no costi. Quant se te'l convenciment de que una cosa bona es necessaria se te de portar a cap per obligació y per egoisme, o millor dit, per virtut de conservació.

Y com que nosaltres, repetimho una vegada més, estem certs que no convé deixar reposar les aigües massa juntes per fora, y corrompudes per dintre, en la vida olotina, com que estem massa certs que hi ha molt per fer en tots els ordres, per la mandra dels molts y la ineptia dels pocs, tenim l'obligació de criticar l'ensopiment sempre que vulgui arrelarse y ho farem pesi a qui pesi.

Y després de l'obligació moral encara ens queda una altre raó tant o més poderosa per donarnos ales, y es el nostre dret de viurer com a olotins a quins no està conforme la manera de viurer actual, tan falsament pacífica en apariència y tan barroerament imposada.

No fa molt que havíem arribat a creure que realment s'operaba un canvi radical en l'administració de la cosa pública.

Perque no dirho que ho veiem ab gust y ens disposavem a posar al servei de la gent directora tot el nostre concurs y les nostres forces? Sortiren iniciatives y s'esbossaren projectes que'ns feren ovirar tot un gloriós pervindre. ¿Perque,

doncs, no han d'estudiarse els que s'han prés en consideració y no s'han de portar més rapidament a la pràctica aquells que s'han informat favorablement?

La mandra, aquesta dítxosa mandra que sembla no més que sigui un patrimoni o una enfermetat hereditaria dels olotins.

El poble posá tota l'esperansa en la gestió dels que avui ens governen, però es dolorós al dirho, avui comensa a temer que aquesta li sigui altre volta defallida.

Per aixó nosaltres no'l volem aquest silenci y aquesta quietut propicia al estat letàrgic, y per aixó volem remoure y agitar, perquè el clamoreix d'aquest poble que comensa a dubtar y que demana coses necessaries, millors, serveis, no'ls deixi fer com als passats l'eterna mitjdiada.

R.

Coses de Casa

Com aquell que no te res a fer, m'estaba passejantme l'altre dia amunt y avall del Firal esperant que comensessin les sardanes y disposat a respirar la polsaguera que s'hi aixeca cada dia que hi ha murga.

El que m'hagués observat d'aprop ben segur que s'hauria pensat que aquella hora jo la destinaba a fer la digestió y a reposar de les fatigues que'm porta el treball cotidià, al que de cap manera puc sustreurem. Y a fe que s'hauria pla ben equivocat; tots els meus aires eren d'escampar la boira, sí, però el meu magí no reposaba ni un moment buscant tema que fes per casa. Y no trobant res que fos digne de posarho en solfa, apesar de no faltarli cosetes que be mereixen quatre notes per una clarinetada, vaig disidir abandonar el passeig y donar una va y vé per el carrer Major y de S. Esteve per veure si era més afortunat en la troballa d'assumpto per aquesta setmana.

Vaig dirme: com que per aquí circula tot lo bó y millor y tot lo més dolent y ordinari forsosament per mica que afini el clarinet ha de sortirne alguna cosa. Y ja'm tenen plassa de Capellans avall ab l'instrument a sota'l bras,—dic, ab el llápít a la

ma,—disposat a anotar tot alló que cregués digne de la meua ocupació.

Paso per devant de can Deu y apunto: el senyor concejal y confiter ab dos o tres senyores ocupant la via pública sentats ab cadires. Deu pases més avall, en Gervasi fent lo mateix a l'acera, devant de cal apotecari. Vaig seguint; la Carnicera ab sa tia y dos corridos per un costat de carrer y els barberillos y veins per l'altre. Malo, vaig pensar, aquí ja no pots passar no més que per les baquetes. Embesteixo de dret y tiro avall y ja'm trobo a la plassa.

Ola, ola, aixó ja's complica, aquí deu haverhi scasió d'Ajuntament. Esaic, Mercetes, Soler F., Badia, Soler R., Jolis, Torrent y Buch. Com no hi ha acera al devant, senyalo un cotxe.

Continuo el meu passeig y'm trobo ab la simpática y atractiva Sabatera y les de la llibreria que apuntalen llurs respectives cases. Y ja estic al devant del estanc ab la carrandella dels cassadors parlant de conills y gossos y comptant les seves hazañas y sobre tot contant moltes mentides. Y vetaquí que ja he arribat a la Font del Conill, faig mitja volta y torno sobre'ls meus passos pera filosofar sobre les notes preses y sapiguer el perquè un fragment d'autoritat que va al devant meu no ha denunciat tota aquellà colla d'infractors a les ordenances municipals, que no tenim, impedit el lliure pas per la via pública.

No vaig pas passar d'allà ont hi havia aquella diligencia a la plassa que ja tenia la solució.

Y vetaquí com tot passejant vaig trobar el tema.

CLARINET.

Literaries

AMOR

Concibo amar ardientemente, mortalmente, lo bastante para hacerse matar y matar, incluso, al objeto amado.

Concibo dos seres igualmente libres de preocupaciones, amándose y estimándose solos el uno y el otro, por encima de todo: libres de todo prejuicio: no teniendo cariño, abnegación, lealtad y honor, más que para ellos dos: pero poseyendo todo esto en grado supremo.

Es hermoso no ver en el mundo más que un ser, no alimentar en el alma más que un solo pensamiento, en el corazón un solo deseo y en la boca una sola palabra... un nombre que se repite, que se murmura sin cesar, a todas horas y en todas partes, lo mismo que una plegaria.

Josep Plá

PINTOR DECORADOR

CARRER DEL PATI NÚM. 1

DEVANT LA

PESCATERIA

PREUS ECONÓMICS

